

"הורי" מכבדי

מצא חן בעיניי, ושם למרתי בשנתיים הבאות. הסדרתי שם די טוב, עד שהגיע מורה שהיה מכה בסרגל על האצבעות. אז התחלתי לשנוא את הדת, ועזבתי את הישיבה.

כאשר חזרתי הביתה מהישיבה, הייתי בן 16. הייתי מלא אלימות פנימית וועם. הייתי מתחיל מריבות עם אנשים סתם כך, הייתי הולך למישחקי כדורגל כאוהר של מכבי שעריים. רק כדי להרביץ לאנשים. הייתי חייב לי השתחרר מהאלימות והתוקפנות שלי שלטו בי.

באותה תקופה התחלתי גם לעשות שטויות בבית. הייתי מעלים חפצים ושם אותם במקום אחר. חשבתי שגנבתי, עד שמצאו אותם במקום החרש.

אבי היה מכה אותי תמיד בענפים של גפן, זה גמיש וכואב נורא. אמי ניסתה כמה פעמים להגן עלי, וחטפה גם היא מכות.

כאשר הייתי בן 16, והוא שוב ניסה להכות אותי, הרמתי עליו כסא, ואמרתי שיותר לא ירביץ לי.

לקפוץ

מן הגג

ב ערך בזמן הזה עברה לגור איתנו אחות של אמי, אשה ממש מלאך. היא היתה האדם היחיד בעולם שנתן לי אהבה, חום וכסף. עד אז הרגשתי מרירות רבה, מכיוון שהיו קונים לי בגדים רק פעם בשנה, ואבי היה אומר לי שלא אכלה כליכך מהר את בגדיי, מכיוון שלא יקנה לי חדשים. לא עזרו לי לקבל רישיון נהיגה כמו לכל יתר חברי, וראיתי את עצמי מקור פח. הרודה הציעה להורי סכום כסף נכבד, כדי שיגדילו את הבית הקטן ויתנו לה דירה נפרדת. היא גם נתנה לי אחר-כך מיכנה קטן בחצר.

הייתי מטופל עליידי כל מיני עוברות סוציאליות, שהרגישו כי מצב הנפשי היה קשה.

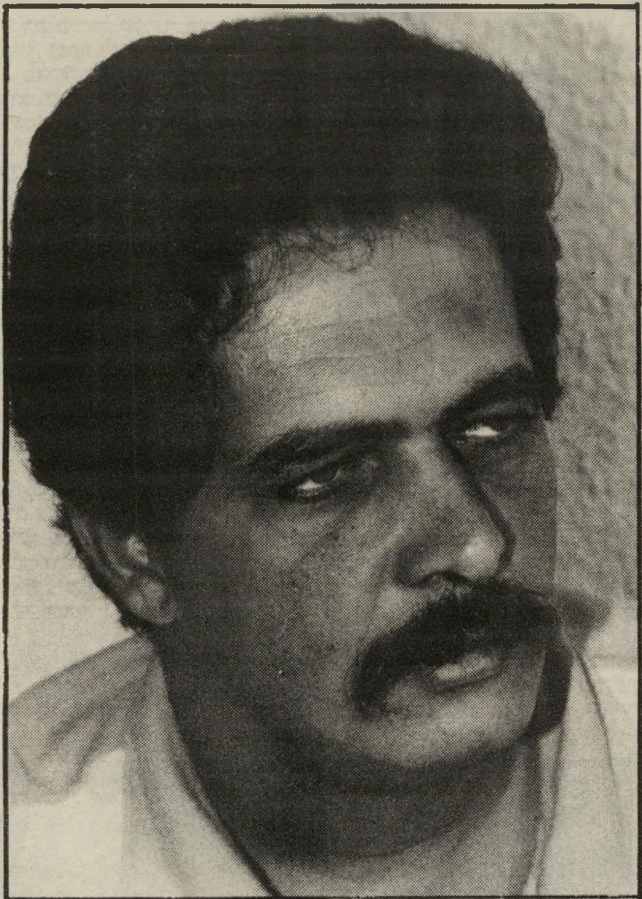
יום אחד הלכתי לכבינו שלום. עליתי לקומה העליונה ורציתי לקפוץ. למולי היתה שם אשה שקלטה אותי. היא מנעה ממני לקפוץ, ריברה איתי ועודדה אותי, והצילה את חיי.

לבסוף החלטתי לעבור לקיבוץ, שם התגוררתי בתקופה האחרונה לפני גיוסי לצה"ל.

יום אחד, כאשר חזרתי הביתה, ממש לפני הגיוס, התעוררתי בבוקר ושמעתי קולות מהסלון. זה לא היה מאורע רגיל, והייתי סקרן מאוד.

ראיתי גבר מבוגר ואדם צעיר יושבים ומשוחחים עם אבי. כאשר שאלתי מי אלה, אמר לי אבי שזה דוד שלי. התפלאתי מאוד, כי לא ראיתי אותו קודם לכן מימי. אז אבי שאל אותי אם אני מוכן לנסוע איתם במכונית שלהם לטייל.

נסענו לקריית מלאכי. בדרך עצרנו ליד קיוסק, והם שאלו אם אני יודע מי הם. אני יודע מדוע, אמרתי להם מיד: "אתה הזקן נראה לי אבי, ואתה הצעיר נראה לי אחי".

בני קירמאיר השבוע
50 לירות לבר מצווה

אותי!

שהם מכרו אותי ורצו למכור עוד כמה ילדים. אבל הוא לא נתן לי פרטים ושמות.

הוא סיפר לי שאשתו לא יכלה ללדת, אבל רצתה מאוד תינוק, ולכן קנו אותי. הוא אמר שכאשר הייתי בגיל 4, רצו הוריי הביולוגיים לקבל אותי בחזרה. הם פנו לבית המיטפס, הציעו להחזיר את הכסף שקיבלו עבורי בתוספת ריבית והצמדה, אבל בית-

בית, הוריי הם אנשים שקשה להם להוציא לידה. גרנו במצוקה כל השנים. אנתוני, הורי אבי וסבתא, התגוררנו ביחד בדירה הקטנה בת שני החדרים. כאשר גירלנו עיוש, החוקנו גם את העיוש בתוך הדירה הקטנטנת. כאשר התקרב מועד הבר מצווה שלי, אמר לי אבי שאתכונן, כי יש לו משהו לאמר לי לקראת הבר מצווה. הייתי מאוד מסוקרן, אבל הוא לא רצה

הוא פועל ואין לו ילדים. מיסכן, כבר נשוי הרבה זמן. הוא אמר שיהיה טוב לילד שלי, והוא ואשתו יהיו יותר טובים מהורים טיבעיים."

האב, משה חדר, יליד תוניס, היה אז בן 35. הוא חקר את הכתב, שהציג את עצמו כקונה פוטנציאלי לתינוק, שאל על יכולתו הכלכלית, אם הוא נשוי ואם יש לו ילדים. כאשר ענה הכתב שיש לו כבר ילד אחד, הביע חדר מורת-רוח ואמר שאינו חושב שהוא מתאים לקבל את התינוק. "אולי אתם תעשו פרוי טקציה בין שני הילדים", אמר האב. הוא אמר כי הוא מבקש 880 ל"תמורת ילדו. זהו הסכום הדרוש למישפחה כדי לעזוב את הארץ ולחזור לצרפת.

ברגע שהודה העיתונאי שלא בא לקנות את התינוק ושהוא בעצם עיתונאי, הפכו בנייהמישפחה ירדתי

לפעמים הייתי הולך עם אמי לשוק. לקראת שבת היתה קונה עוף, ולפעמים, לחג, היתה קונה כבש. כאשר נודע לי כי הוריי מכרו אותי, הרגשתי בדיוק כמו העופות והכבשים. גם אני הייתי אובייקט לקנייה ולי מכירה, כמו חפץ, כמו אביוור! כך אמר בני קירמאיר (33) השבוע להעולם הזה, כאשר עיניו בורקות.

כאשר הייתי בגיל 13, גילה לי אבי כי בעצם אנינו בנו הטיבעי, וכי הוריי מכרו אותי כאשר יצאתי מהרחם. הוא הראה לי כתבה בהעולם הזה, שם סופר על כל העניין. כעת, כאשר החלטתי לעשות משהו בעניין, באתי לחפש את הכתבה ולספר על חיי."

בנכחי הארכיון התגלתה הכתבה בגליון העולם הזה הנושא את התאריך 28.4.56, תחת הכותרת "תינוק ל-

בני קירמאיר בגיל 17
סכות בעופי-פון

תיים הרבה יותר. הם הסכימו מיד לספר לו על מר גורלם, ועל הסיבות שהביאו אותם למעשה הנואש.

בני, התינוק שנמכר לפני לידתו, ישב השבוע במערכת העולם הזה, קיבל לידיו את הכתבה על מכירתו, וקרא אותה בראשונה כחיינו בשלמותה.

מכירה". הכתבה נכתבה עליידי שרגא הרגיל, שלושה ימים לפני שנולד בני. בראש הכתבה התנוססה מודעה שפורסמה במדור שונות בעיתון יומי, ובה נאמר: "תינוק לאימוץ. יימטר כיום היוולדו למישפחה טובה. פרטים מעברה ב', אשקלון, צריף מס. 296."

הסיפור המזעזע של אדם אשר נמכר עליידי הוריו מיד עם לידתו לפני 32 שנים, תמורת 880 לירות – והמחפש עד היום את האשמים לסיבלו

חיכיתי שהם יפלו על צווארי ר ארגיש חמימות ואהבה, אבל הם היו קרירים מאוד. הם שאלו אם אני מוכן לנסוע איתם להכיר את אמי ואת אחיותי.

התברר לי אז כי המישפחה מעולם לא עזבה את הארץ. הם נשארו בישראל, אבי ביוזבו את כספי מכירתו, והם המשיכו לחיות במצב כלכלי קשה. עד היום אין להם דירה משלהם.

כאשר נסענו לאשקלון, שם התגורר רו, אמי פרצה בכי, וזה היה המשך דראמתי. הם התלוננו על מר גורלם, על כך שבמדינה יש הפלייה נגד יוצאי המזרח. ורק אז תפסתי לפתע שאני, בני קירמאיר, שגורלתי במישפחה רומי נתי, הנני בעצם נצר ליוצאי-המזרח, ספרדי טהור.

הכרת את כל בנייהמישפחה, אחים ואחיות. הייתי סקרן מאוד לראות את

המישפט לא נעתר להם. אני זוכר שההרגשה שלי היתה אז נורא. כעסתי מאוד על ההורים, שמכרו אותי, וכעסתי גם על אלה שקנו אותי. פתאום נותרתי ללא כל שר רשים או קשרים ריגשיים. מאותו זמן החלה גם אמי לעקוץ אותי בכל פעם ולאמר כי קנתה אותי. הדברים פגעו בי מאוד. הידרדרתי בלימודים, ומכיוון ש זה היה כבר בכיתה ח', החליטו הוריי, לפי דרישת הסב, שעלי להמשיך את לימודי בישיבה בירושלים.

בבית לא היינו דתיים כלל, אבל דעתו של הסב קבעה ואני נשלחתי לירושלים. כבר אחרי חודש ניסיתי להתאבד. לא השתלכתי בחברה, ושי נאתי את הישיבה. חזרתי הביתה ועבדתי כמה חודשים, עד לתחילת שנת הלימודים הבאה. אז ביקרתי בישיבת חזרה ועבודה בפתח-תיקווה, המקום

לאמר אף מילה אחת יותר. כערב הבר מצווה, אחרי שהסתיים האירוע, הוא לקח אותי הצידה, והוציא שטר של 50 ל"י. זה היה שטר גדול, והמון כסף באותו זמן. אני לא אשכח את זה לעולם."

עיניו של בני מתלחלחות, והוא חוזר ואומר כי קשה לו לדבר.

סיפר בני:

שאלתי את אבי מדוע הוא נתן לי סכום כזה, והוא אמר לי "יש לי משהו לספר לך. קיבלנו אותך בגיל אפס, לקחנו אותך כשרק נולדת, לפני שאמך הביולוגית ראתה אותך". הוא סיפר לי כי כל העניין סודר עליידי האחיות וצוותי-העובדים בבית החולים הישן ברחובות. הוא לא סיפר לי באותו רגע את כל הפרטים, אבל אני המשכתי לחקור אותו ולשאול, רציתי לגלות את הורי הביולוגיים. הוא אמר

הוא היה נרגש מאוד. קשה לי לדבר על כל העניין, אבל החלטתי שאני עושה זאת", אמר, "ואספר את הכל!"

50 לירות וגילוי

בני הוא גבר צעיר ונאה מאוד. עיניו תכולות-ירוקות, מלאות הבנה, עדה, שערו חום ושפמו והוב. יש רכות מסויימת בקולו, גם כאשר הוא מדבר על דברים מכאיבים וקשים.

הבצלת. הייתי בן יחיד וילד רגיל. הורי הם אנשים שעברו את השואה, מוצאם מרומניה וגרמניה. אבי עבד בכל מיני מלאכות, ובעיקר היה סניטר בבית-חולים קפ"ן. למרות שלא היה מחסור כלכלי

בעיקבות המודעה הגיע כתב העולם הזה לצריפה הרעוע של מישפחת חדר. למרות העוני הבולט היה הצריף נקי מאוד, על אחת המיטות ישבה אשה בעלת הבעה סובלת. כאשר שאל הכתב את האשה על התינוק שהוא מועמד למסירה, הצביעה על כרסה התפוחה. האשה סיפרה לכתב ששני אנשים כבר באו בעיקבות המודעה. "אחד היה גבוה ורוח, מרומניה. הוא היה בן 50, דיבר רבה, אמר שיבוא וישלם כמה שנרצה, אפילו יותר. לא דיברתי איתו על כסף, כי אני לא רציתי אותו. הוא לא נראה לי טוב. אני רוצה שיהיה יותר טוב לילד שלי. אמרתי לו שלא יבוא יותר, גם בעלי הסכים. הוא לא היה טוב כשבילנו."

היה עוד אחד, הוא היה טוב. הוא רצה לשלם, רצה גם להביא את אשתו. אמר שיבוא עוד היום, אחרי העבודה.